

Neopak aneb Albový návrat kytarového maestra Makovského

Řekne-li se v Brně Makovský, je s tímto jménem spojena osobnost známého sochaře, ale také hudebníka, skladatele a hudebního režiséra. Oba jsou integrováni nejen jmény, ale také s Vysočinou, působností v brněnském prostředí a v kumštu – třebaže ten první se věnoval výtvarné disciplíně a ten druhý – hudbě...

Miloš Makovský (1957) na Vysočině hrál s místními rockovými skupinami a počátkem osmdesátých let přesídlil do Brna, kde působil ve skupině Electriss. Jeho mimořádný muzikantský talent, smysl pro preciznost, koncentrace a trpělivost z něho vytvořily téměř zázračný model hudebníka, který dokázal dlouhé hodiny pilovat kytarovou techniku a suverénním způsobem ovládnout elektrický nástroj, který si dokonce dokázal i sám vyrobit.

Počátkem r. 1983 mu nabídl členství v Synkopách zpěvák a hudebník Oldřich Veselý, s nimiž natočil tři alba a několik singlů a výrazně posílil jejich instrumentální tvář. Na jaře 1986 zakládá vlastní skupinu Taxi a na podzim 1987 odchází ze Synkop, aby se s novými hudebníky pokusil vytvořit osobitý rockový derivát s výrazným instrumentálním podílem. Jeho jméno je s úctou skloňováno nejen mezi hudebníky, ale i mezi náročnějšími posluchači.

V r. 1989 vystupují na televizní obrazovce ve Studiu B a způsobí velké vibrace v pražském prostředí. Petr Janda jeho skladbu zahrne do projektu Rockmapa, ale později i na album Čeští mistři rockové kytary. V r. 1992 ale nedobrovolně přerušuje aktivní koncertní činnost z důvodu vážného neurologického onemocnění levé ruky...

V dalších letech společně s Oldřichem Veselým působí v jeho nahrávacím studiu BM jako hudební režisér. Po několika letech se osamostatňuje a zakládá vlastní studio Masound. Spolupracuje s řadou hudebníků nejen z oblasti rocku, ale i folku a jazzu a vedle hudební režie se věnuje i pedagogické činnosti. Brněnské vydavatelství FT Records připravilo vydání staršího hudebního materiálu (zpívaného i instrumentálního) na CD (2008), kde mj. jako zpěvák vystupuje dnes známý Jiří Zonyga.

Nyní FT Records vydává pod názvem Neopak jeho sólové album, obsahující 13 nových skladeb, jehož instrumentální a zvukovou podobu po oldfieldovském způsobu natočil sám.

Album vznikalo postupně v letech 2009 až 2011 a pečlivost a uvážlivost s Makovského pověstným perfekcionalismem je na něm výrazně znát...

Nemáme co dělat s klasickým rockovým produktem, ale s vynalézavým opusem, v němž se snoubí jedinečné kytarové techniky, filigránská práce se zvukem a proporcionálním vrstvením harmonií a melodické linky. Pro milovníky podrobností je třeba uvést, že autor nahrál i baskytarové party (až na drobné výjimky) a bicí nástroje byly pořízeny elektronickou cestou, ale na rozdíl od jiných podobných záměrů, se zde podařilo zachovat čistý a přirozený zvuk, který nezavání nějakou chladnou elektronickou chemií, jenž by handicapoval celý projekt svou nepřirozeností. Makovský se vždycky zajímal o hru skutečných kytarových vel mistrů a tak třebaže zde tu a tam vyzorujete inspirace od Joe Satrianiho, Steve Vaie, Stanleyho Jordana, Jeffa Becka, Al DiMeoly nebo o Roberta Frippa, přesto si jeho autorský potenciál vytvořil výrazný dostatek prostoru pro osobitý rukopis.

Domnívám se, že v současném světě elektrické kytary na domácí české scéně nenajde Makovský adekvátní konkurenci v uchopení kytarové hry, aplikaci jednotlivých technik a celkovém pojetí. Jeho flažolety, mute pick, hammeringová technika hry a kombinované techniky, stejně jako práce s vibrační pákou se mi chce nazvat famózními a album Neopak nás o tom příkladně přesvědčuje. Ze třinácti skladeb s poetickými názvy lze těžko hledat nějaké klíčové momenty. Kompozice jsou vzácně vyrovnané jak po stránce skladatelské, instrumentální, aranžérské, tak i zvukové a přitáhnou pozornost nejen hudebníků, ale i skutečných znalců náročnějších hudebních forem.

Makovského hudba se nepodbízí a řídí se vlastními zákony a je vytvářena niternou snahou propojit hudební nástroj s lidskou duší... PETR GRATIAS